

VERSLISTA

verslista@googlegroups.com

GONDOLATOK KÉPZŐMŰVÉSZETI ALKOTÁSOKRA

François-Auguste-René Rodin: A csók

Mukli Ágnes: Pokoli vágy

Bűnössé válok forró karjaidban,
ölelj engem, a büntelent.
Ébredjünk együtt kárhozott kínban,
tékozlón, tűzrubin fényben vesszem el.
Fojtsd belém szavam csókos öleléssel,
simítsd testemre túlvilági lángod,
hadd találkozzon menny az éggel,
földi örömök közt égjen el egészen
a pokoli vágy, mi bennem sajog.
Hadd legyek örökre léha angyalod.

Dél Tamás: Járvány

Csók-járvány terjed
szájról-szájra.
De jól!
Ez egy iflagrantit leleplező
kórokozó.
Úgy is mondhatnánk,
hogy a hűség próbája.
Már nem kell attól tartanod,
hogy közhelyes lett rég
a szerelem,
és az elkötelezettség.

S ha mégis megbocsátasz
egy elesett
betegnek,
vigyázz!
Aki egyszer már elkapta;
megszerezte vele
az immunitást.

Dobrosi Andrea: Véget nem

Tetézz,
hogy érezzek,
ne csak azt,
amint a combomat fogod,
simogatnak szavaid;

valami
mást akarok...

Leheld magad belém,
miként az ajkad
az ajkammal összeér,
sejtelked rajtam bogozd,
öntsd rám minden titkodat!

Szeretlek.
Erről nem nyitok vitát,
csak add a szád,
hadd forogjon velünk a világ,
megtapasztaljalak...

A mi utunk véget nem érhet,
nem -
érted?

Te csak engem hiányolhatsz,
én téged
minden esten, hajnalon,
vagy legyen bármily' alkalom.

Búgd belém a csendet,
hozzá magad,

a szerelem némasága
égjen nyelveden,

akard,
hogy akarjalak,
lélegezz velem!

Mukli Ágnes: Bezárva

Öledben szomjazom lomb suttogását,
rózsakert szépségét, rózsák illatát,
hallgatag szavad nekem szent imádság,
ha karod szikár éj, vállam fonja át.
Melegíts testeddel, mámor csillagom,
ellágyul lelkem, ha közeledbe ér,
arcommal érzem tenger-fény illatod,
lány csókom csókodban újabbat remél.
Öledben szomjazom csókjaid újra,
felhevült testem érintésedre vár,
nevezhetsz csalónak, hűtlen hazugnak,
szerelmed koporsóm, örökre bezár.

Czégény Nagy Erzsébet: Csókodért

Úgy vágyom szerelmes csókodra,
mint zord tél után napfényes tavaszra,
mint rőt vad vágyik erdő rejtekére,
s apró cinke télen a madáretetőre.

S ha csókod lesz csak egész életem,
s aztán félredobsz, mint megunt ruhát
egy sokat megélt, olcsó kereveten,
én aláhullok, s vállalom. Ám legyen.

Szabó Edit Irma: Kozmikus vonzás

Ketten, mint egybetartozás-szobor,
rajtunk ölelkező idő honol.
Önmagunkból kilépve
menekülni csak egymásba lehet,
mert követnünk kell vakon,
mi számunkra elrendeltetett.
Letöltendő karmánk ránk szabott,
a múltból varázsol holnapot.
A láthatatlan sorserő összetart,
megérint egy emelkedett úton,
égi fények eredő tegnapja
tűzben fogant kozmikus vonzalom.

Kutasi Horváth Katalin: Együtt - nélkülöd

Pokol szélvészében kavargok, félek...
Örvénylik körülöttem a szörnyű kín.
Meggyötört, zord bűnösök közt eszmélek,
Szennyes örvény ostoroz, tetemre hív.
Újra meg újra elkárhoznék érted,
Csókodéért epedek, újra áhítom.
Szívedre hallgatsz? Érdekeink sérted.
El nem érhetlek, így könnyem szárítom...

Szabó Edit Irma: Ízisz-mágiában

Ismerem a tested
minden zugát, szegletét,
titokzatos vágyam
néha mégis elvetélt.

Ízisz-mágiámban
alvó, fényttestű varázs,
mágneses erejű
ősi, szakrális hatás.

Bennem élsz, mint lét-kép
és mámoros képzelet,
ösztönömben fogant
mélytudatba rejtelek.

Varga Katalin: Mert oly lágý

Mindig megcsodálom a szerelem szobrát, rabul ejt.
Lancelot és Guinevere szerelme titkot rejt.
Testük összefonódása, lágý csókjuk végzetes.
Féltékenység, bosszú a halálukhoz vezetett.
Mert oly lágý a csókjuk, ahogyan az élet kemény.
Megörökítette egy szép szobor annak idején.
Beszélnek a mozdulatok, testük íve összeér.
Nekem ez a szerelem csodája, mindennel felér...

Holéczi Zsuzsa: A modern színjáték

Franciska barátnői unszolására létrehozott magának egy profilt a legnépszerűbb társskeresőn. Nem nagyon bízott benne, hogy épp itt talál majd társat, de mivel - a két évvel ezelőtti, Gáborral történt szakításuk óta - magányos volt, gondolta: megpróbálja. Mit veszíthet?
Talán három napja, hogy fönt volt, kapott számtalan „kedvelést” és jó néhány levelet is - de igazán kedvére valót nem. Végül mégis érkezett egy, amelyet többször is elolvasott, és ez a következő volt:
„Kedves ismeretlen, szépséges Franciska! Amióta megláttam a fotódat, azon tűnődöm: hogyan lehetséges, hogy egy ilyen szép lány itt keres

társat, és sorsszerűnek érzem, hogy én is pont akkor jelentkeztem föl erre az oldalra, amikor Te. Tudom, hogy számtalan levelet kapsz majd, dicsekvőeket és hízelgőket - ezért én úgy gondoltam, nem foglak ilyenekkel bombázni. Ha meg akarsz ismerni engem, tegyél fel kérdéseket, és én boldogan válaszolok - de nem akarlak untatni frázisokkal. Türelmesen várom válaszod: Giovanni."

Franciska többször is megnézte a férfi fotóját: hullámos fekete haj, világítóan kék, szép szemek, szabályos arc, határozottan kellemes vonásokkal. Nem tétovázolt sokat, válaszolt a bemutatkozásra, melyre szinte rögtön jött is a válasz - de most az e-mailjére. Ez kissé meglepte, mert nem emlékezett rá, hogy nyilvánossá tette volna a társkereső oldalon, de aztán elfelejtett rákérdezni a fiúra, honnan volt meg neki a postafiók címe. A levelek jöttek-mentek, a fiú mindig okos és kedves leveleket írt, de nem sürgette a személyes találkozást. Amikor Franciska a saját bikinis fotójáért egész alakos fotót kért, a fiú azt is teljesítette - egy motoron pózoló, mutatós fotót mellékelve a levélhez - majd telefonszámot cseréltek, és ezentúl szinte naponta hívták egymást. Végül a lány úgy döntött: ha már a fiú nem kezdeményezi a személyes találkozót, majd ő lép először, és írt egy hosszú levelet, melynek végén feltette a kérdést: „Hol is laksz te tulajdonképpen? Arra gondoltam, ha itt Pesten, összefuthatnánk."

A férfi válaszában leírta, hogy most épp Ravennában van a családi vállalkozás ügyében, de majd az öccse, Pali meglátogatja Franciskát, mert ő épp Pesten van. A lány beleegyezik, elmenti a másik fiú számát is, aki pár napon belül jelentkezik is, és találkozót beszélnek meg a Várkert bazár bejáratánál.

Franciskának arra a kérdésére, hogy miről fogja megismerni a fiút, Gi azt válaszolja: majd meglátod, nagyon hasonlít az általam küldött fotókra. A találkozó létrejön, a fiú nagyon kedves és szimpatikus, elmeséli, hogy a Dunántúlon élnek, hárman vannak testvérek, és mindhárman apjuk vállalkozásában dolgoznak. Nagyon jól elbeszélgetnek, a lánynak fel sem tűnik, milyen sok időt töltenek együtt, lassan beesteledik. A találkozó végén a fiú váratlanul kis csomagot varázsol elő bőrdzsekije zsebéből: benne egy csodaszép gyűrű, és megkéri a lány kezét bátyja szá-

mára. A lány teljesen meghatódik és igent mond, majd felhívja Git és megköszöni neki a csodás ajándékot. A férfi nagyon boldog, arról beszél, hogy hamarosan visszatér Olaszországból, és arra kéri a lányt, utazzon le Palival vidékre, ismerje meg a szüleit és várjon ott rá a családi villájukban.

Franciska nem kéreti magát sokáig: egy napot kér a fiútól, hogy összekoljon és szabadságot vegyen ki, és már utaznak is.

A családi villa hatalmas: szőlőbirtok, présház, erdő is tartozik hozzá. Itt él az egész család: nemcsak a szülők és a három fiú, de a harmadik testvér, István felesége és gyerekei is. Mindenkinek van önálló lakrésze, egy-egy különálló apartman a szülői ház körül. A szülők úgy fogadják, mint ha mindig is a családhoz tartozott volna. Az apától ugyan tart egy kicsit – főként, amikor megtudja, hogy övé az a fuvarozó cég is, ami Franciska szüleinek a legnagyobb riválisa volt a borszállításban –, de Gyuri édesanyja (itt tudta meg, hogy ez Giovanni valódi neve) igazán kedves, bűbájós asszony, és látszólag jó fej a sógornő, Beatrix is, István felesége.

Miután elszállásolták őt Gi lakrészében, Pali érte ment egy dzsippel, hogy megmutassa a birtokot. A mintagazdaság, a vadászásra alkalmas erdők, a borászat és a szállítmányozási cég telephelyének megtekintése után a patakparton pihennek meg: Pali hozott magával egy könyvet és felajánlotta Franciskának, hogy napozzon nyugodtan a kocsiban található pokrócon, ő majd felolvas neki. Már korábban megbeszélték, hogy mindketten szeretik a történelmi témájú könyveket, így meg sem lepődött, amikor a fiú Artúr király legendáját kezdte olvasni (Lancelot és Geneviève beteljesületlen szerelmének történetét, amelynek olvasása közben Dante Isteni színjátéka szerint Francesca de Poleta és sógora, Paolo Malatesta szerelembe esik egymás iránt). A lány hallgatja a megindító szerelmi történetet, a harmadik testvér árulását és a férj gyilkos haragját, közben nézi a fiú szép, szabályos ívű száját, mellyel a szavakat formálja, majd hirtelen ötlettől vezérelve hozzá hajol és szájon csókolja. Pál viszonzza a csókot, majd zavarba jön: becsukja a könyvet, az órájára néz, és felugrik. Mennünk kell, nekem az irodából kettőkor fel kell hívnom Gyurit Ravennában. Beülnek a kocsiba, és anélkül, hogy egyetlen szót is szólnának, visszaautóznak a házba.

Estefelé az apa behívja az irodába Franciskát, és közli vele: ha összeházasodnak Gyurival, lemond a három legnagyobb megrendelőjéről a lány apjának javára. Franciska tudja, mit jelentene ez apja vállalkozásának: amióta a nagyobb megrendelőket a Ravenna Rt. átcsábította magához, az ő családi vállalkozásuk csak tengődik, gyakorlatilag veszteséges, apja depressziós lett és inni kezdett, és a lány mindent megadna, hogy segítsen rajta. Mi mást tehet: megköszöni a lehetőséget és megígéri, tájékoztatni fogja édesapját.

Este a vacsora után az anya bizalmasan közli a lánnyal, hogy a gyűrű, amivel Pál megkérte őt a bátyja számára, egy több száz éves családi örökség, még Olaszországból való, ahonnan az egész család származik, és mindig az elsőszülött gyermek felesége viseli. A lány szabadkozik, hogy akkor őt meg sem illeti, hiszen még nem is tartozik a családhoz, de Anna néni azt válaszolja: „A fiam választotta vagy, mi már úgy tekintjük, hogy a családhoz tartozol.” Ezután magával hívta a gardrób szobába, és megmutatja a lánynak azt a csodaszép antik csipkeruhát, amelyet még az ő édesanyja viselt az esküvőjén. Arra kéri, fogadja el, legyen majd ez az ő esküvői ruhája is.

Franciska nehezen alszik el, fejében szánkáznak a gondolatok: túl gyors ez így, túlságosan egyértelmű. Este beszélt az apjával, de az szinte meg sem lepődött a bejelentésen, mely szerint visszakaphatja a megrendelőit - ezért a lánynak az a gyanúja támadt, apja már tudott az alkuról, esetleg összebeszélte a háta mögött a két apa? Eszébe jutott az is, amikor még gyakornokként az apjánál dolgozott, levelezett ő a Rimini Rt.-vel, sőt egyszer talán járt is ott Gyuri bácsi egy sánta fiatalemberrel az apja irodájában... lehet, hogy azért tudta Gi az e-mail címét, mert tudta, hogy partnerek voltak? Próbálta kitalálni, hogy említette-e ő az apjékknak, hogy regisztrált a társkeresőn, de erre nem tudott visszaemlékezni. Eszébe jutott Pali és a délutáni csók, de tudta, ezt mielőbb el kell felejtenie, a fiú a sógora lesz, és neki Git kell szeretnie, akinek kedves levelei, érzelemtől túlfűtött telefonjai elvarázsolták őt az első időkben. Itt tartott a gondolataiban, amikor kopogtak az ajtaján. Pali volt az, bejött, hogy elbúcsúzzon: kora reggel Firenzébe kell utaznia egy családi ügy miatt, és utána leváltja Gyurit Ravennában. „Hazaküldöm

a vőlegényed, ne félj, hamarosan találkozni fogtok" - mondta búcsúzóul, és sietve távozott a lány szobájából.

Másnap Gi telefonált, hogy két nap múlva érkezik, mire az anyja gyors estélyszervezésbe kezdett. Meghívta Franciska szüleit is, aminek a lány külön örült, mert kezdte nyomasztani, hogy egyedül van itt, és tisztázni akarta apjával a két család vállalkozása körüli viszályt is.

Felhívja munkahelyét és még egy hét szabadságot kért, majd felhívta legjobb barátnőjét, Krisztát: elmesélte neki a történeteket és megosztotta vele kételyeit is. A barátnője nem osztotta aggodalmát, azt mondta, inkább örülnie kellene egy ilyen szerencsének: jóképű vőlegény, gazdag család, apján is segíthet - miért aggodalmaskodik?

Estefelé még egy telefont kapott: édesapja hívta, és tájékoztatta: leendő apósa felhívta őt, hogy már az estély után - amin bejelentik az eljegyzésüket - közjegyző előtt adja át a szállítmányozási területeket apjának. Cserébe csak azt kéri, írassa a céget Franciska nevére, hogy a házassági szerződésben azt már mint Franciska hozományát fel lehessen tüntetni. Nem akarja, hogy a szerződés egyoldalú legyen, és csak Gyuri hozza a házasságba a vállalkozás egyharmadát.

Házassági szerződés? Hát már itt tartunk? Hiszen még csak a levelekből és a telefonbeszélgetésekből ismerem Git. Mi lesz, ha mégsem szimpatikus? - gondolta elkeseredetten, de érezve apja hangján az örömet, nem akart ellenszegülni, így inkább elbúcsúzott, és elment Anna néninek segíteni az estély szervezésében.

Végül elérkezik az estély napja, a vendégek sorra érkeznek, köztük Franciska szülei is. Édesanyja egy csodaszép alkalmi ruhával lepte meg - jól is jött, hiszen amikor csomagolt, nem gondolt arra, hogy alkalmi ruhát is hoznia kellene. Édesanyja elmondja, hogy apját mintha kicserélték volna: mióta felvetődött a lehetőség, hogy visszakapja a vállalat nyereségét biztosító üzleteket, nem ivott egy kortyot sem, nem ül esténként magába fordulva a pálinkásüveg előtt. Franciska örül, hogy ezt hallja: nagyon-nagyon szereti az édesapját, kinszenvedés volt látnia őt, amint tönkreteszi magát a sorozatos kudarcok miatt.

Esteledik, Gyuri még nem ért haza, de telefonált, hogy úton van, és mire minden vendég megérkezik, ő is ott lesz. Franciska átmegy Gi lakásá-

ba, hogy megfürödjön és átöltözzön. Éppen az új estélyi ruháját igazgatja a tükör előtt, amikor nyílik a lakás ajtaja, és az a sánta, fél oldalára béna, és emiatt kissé torz arcú férfi lép be rajta, akit egyszer régen az apja irodájában látott Gyuri bácsival. Franciska meglepetten fordul el a tükörtől:

- Keres valakit? - kérdi meglepetten.
- Igen, a menyasszonyomat, drága Franci. Giovanni vagyok, velem leveleztél - mondja, és közelebb lép a lányhoz, hogy megölelje.
- De hát... - a lány elhallgat és a szája elé kapja a kezét.
- Ja, a fotó? Azon Pali van. Tudtam, hogy ha magamról teszek fel a társskeresőre bármit, biztos nem állnál velem szóba. Így van?
- Jaj, nem, de hát nem értem... - hebegi a lány.
- Mit nem értesz? Én vagyok az, aki szerelmet vallott neked, akivel annyit beszélgettél telefonon, aki az öccse által megkérte a kezedet... senki sem tudta itthon, hogy te nem engem szerettél meg, hanem a fotón látható „selyemfiút”. Azért jöttem fel, hogy tisztázzuk - még mielőtt az összes vendég megérkezik -, hogy meg akarod-e menteni az apádat az adósok börtönétől, vagy neked csak a külsőség számít?

Franciska lerogyott egy székre, és csak ennyit mondott:

- Adj néhány percet, hadd gondoljam végig! Hidd el, én téged szeretlek, azt a férfit, akit a leveleiből megismertem. Tudom, a bensőséges levelek, az ajándékok, a sok beszélgetés - az mind te voltál. De mégis: hogy higgyek neked? Vajon milyen titkod van még ezen felül? Kérlek, menj átöltözni, és én közben meghozom a döntésemet - mondta, de már ekkor tudta, hogy az apja miatt igent fog mondani.

Együtt vonultak le az ebédlőbe, ahol a család és a szomszédság már izgatott örömmel várta őket, mert Gyuri az apjával már tudatta, hogy megérkezett, mielőtt felkereste menyasszonyát.

Az estélyt követően apjáiék addig el sem utaztak, amíg a közjegyzői nyilatkozatot és a házassági szerződést alá nem írták. Franciska ezután Pestre utazott: felmondott a munkahelyén, megvásárolta az esküvői fátlyat és cipőt - de vőlegénye mindenhová elkísérte, mintha tartana tőle, hogy meggondolja magát, ha egyedül hagyja.

A lány kérésére csöndes esküvőt tartottak - egy hónappal az eljegyzés után. Az esküvőre Pál nem ért haza - kimentette magát, hogy a firenzei és ravennai sztrájk miatt nem tud hazautazni, mert a munkások csak benne bíznak. Külön felhívta Franciskát is, akitől bocsánatot kért, esküdzött, hogy sejtelve sem volt arról, hogy a bátyja az ő fotóit használta fel. Azt hitte, Franciska tudja, kinek a nevében kéri őt feleségül, és becsülte érte, hogy így, bénán is el tudja fogadni. Elmondta neki, hogy a bátyja egy részeg motorozás miatt szenvedett balesetet, akkor torzult el az arca, a bénulást viszont még gyerekkorában kapta. Ekkor épp Olaszországban éltek, de Gyurit évekig kezelték Budapesten - ezért is költözött haza a család Magyarországra még Pál és István születése előtt, de a vállalkozás egy része megmaradt a ravennai tartományban, és a mai napig is működik ott a szőlőtermesztés és feldolgozás.

Az esküvő után Gyuri viselkedése nagyon gyorsan megváltozik: agreszív lesz, napokra eltűnik a vadász haverjaival, Franciska értetlenül nézi a tombolását. Megpróbálja ugyan magát hasznossá tenni a gazdaságban, kérleli az apósát, hogy adjon valami munkát legalább a szállításnál - mert ahhoz ért, nemcsak az apja mellett, Pesten is ebben dolgozott -, de apósa válasza az, ő csak szüljön unokát mielőbb, a férfimunkát hagyja meg a „nagyoknak”.

Próbál a sógornőjével is barátkozni, felajánlja, hogy vigyáz az ikrekre, de onnan is elutasítást kap: „Hogyisne! Hogy István azt higgye, nem tudom őket ellátni?” Végül anyósa szánja meg: behívja a konyhába, segítsen sütni-főzni. Eleinte ügyetlen, de gyorsan beletanul. Elkezd recepteket keresni, elhatározza, hogy mire Gi előkerül, főz valami különlegeset a saját konyháján. De ez az igyekezete is kudarcba fullad: a férfi kijelenti, hogy ő csak az anyja főztjét szereti, nem akar „holmi gezemicét” vacsorára, mert arra nem esik jól a sör.

Elkeseredésében sírva fakad, és ekkor a kisebbik sógora, István kezdi vigasztalni. A férfi heves udvarlásba kezd, elmondja, mennyire örülne, ha az ő felesége lenne ilyen tűzről pattant és házias, meg ilyen kívánatos - és hogy ő boldogan megvigasztalná. Hogy szavainak nyomatékot adjon, megpróbálja átölelni és megcsókolni Franciskát. Az asszony durván visszautat-

sítja, és kétségbeesetten a szobájába rohan. Elkeseredésében levelet ír Pálnak. Leírja benne, hogy rabnak érzi itt magát, hogy kétségbe van esve, mert tudja, ha megpróbál elmenekülni, apjának árt vele, ha viszont marad, saját magának. A férfi válaszában megírja, hogy amint lehet, hazautazik, és megpróbál beszélni a bátyjával, de egyelőre ne szóljon senkinek, hogy ő otthagyja Ravennát, mert apja kifejezetten megtiltotta neki, hogy hazajöjjön. A lány ezt nem érti, de megígéri, és várja Pál hívását.

Egy hét telik el az emlékezetes este óta, Franciska igyekszik elkerülni az Istvánnal való találkozást, ezért azt mondja, nincs jól, émelyeg a gyomra, inkább nem megy be a közös vacsorákra. Anyósa - aki titkon reméli, hogy ez esetleg a terhesség jele - falaz neki, így napjai viszonylagos nyugalomban telnek. Leginkább az éjszakáktól retteg, mert erőszakos, durva férje egyáltalán nincs tekintettel az ő érzéseire és időnkénti ellenszegülésére, mindig kiköveteli az együttlétet. „Papírom van róla, hogy akkor fekszel le velem, amikor én akarom” - ordítja egyszer a házassági szerződésre célozva, amikor az alkoholszag miatt Franciska ellenáll.

Egyik reggel Franciska sehol sem találja a telefonját. Férje megint korán elment vadászni, így tőle nem tudja megkérdezni, látta-e a mobilját. Az asszony retteg, hogy esetleg magával vitte a telefont, és ha Pali hívja, a férje fogja felvenni. Tűvé teszi érte a lakást, megkéri anyósát, hívja fel, hogy hallja, ha a házban vagy a kertben csörög, de semmi. Már délután két óra van, amikor a házukhoz vezető úton feltűnik a sógora, István. Franciska ijedten nézi, tudja, hogy most nem tud előle elmenekülni, mert meglátta őt a teraszon viráglocsolás közben.

- Helló, sógorasszony! Úgy hallom, elérhetetlen vagy ma!
- Nem találom a telefonomat, talán Gyuri tette véletlenül zsebre.
- Sebaj, itt a küldönc: egy csókért cserébe megmondom, mit üzent Pali bátyám - mondja hamiskásan.
- Ugyan, István, hagyj már! A sógorom vagy, a feleséged a barátnőm - mondja Franciska a gondolatától kétségbeesetten, hogy esetleg meg kell csókolnia a kissé kapatos Istvánt.
- Francos egy nőszemély vagy te, Franci! - kacag a saját élcélődésén István. Nem értem, miért nem elég neked egy Malatesta egyszerre... no de remélem, én is sorra kerülök a bátyáim után!

- Jaj, István, ne bolondozz! Nincs én köztem meg Pali bátyád között semmi - mondta elpirulva.
- Akkor miért akar veled találkozni ma fél négykor a patakparton „ott, ahol múltkor együtt voltunk” - tette fel a kérdést gunyorosan a férfi, akit láthatóan bosszantott az asszony visszautasítása - mert ezek szerint volt már máskor is ilyen! Nem tudom, mit szólnál, ha elmondanám Gyurinak?
- Félreérted, István. Hidd el, félreérted.
- Nem értek én félre semmit! Nagyon is értem én - mondta morgolódva, és kiment az ajtón.

Franciska az órájára nézett: három óra elmúlt. Gyorsan fürödni és öltözni kezdett, mert tudta: gyalog az út a patakpartig majdnem negyed óra - nemegyszer sétált ő már arra, ábrándozni arról az egy csókról, amely ott elcsattant. Ilyenkor magával vitte a könyvet, amelyből akkor Pali felolvasott, vagy az Isteni színjátékot, amelynek ötödik fejezete figyelmeztette őt arra, hogy az a 13. századi névrokona és annak szerelme - akikről Rodin az „A Csók” című világhírű szobrát komponálta - hogyan halt bele a beteljesületlen szerelembe.

Amikor Franciska a tisztás szélére ért, a patak mellett már ott állt neki háttal Pali, és a víz sodrását nézte. Az asszony elnézte a férfi széles vállát és arányos alkatát, és már épp szólni akart neki, hogy itt van, amikor az erdőből férje lépett ki, kezében egy vadászpuskával, és öcscsére célzott. Az asszony rohanni kezdett, hogy közéjük álljon, de a férjét ez nem érdekelte: torz arca még inkább eltorzult a gyűlölettől, miközben ezt ordította:

- Mit képzelsz, te fattyú! El akarod szeretni a feleségemet?
- Ne, Gyuri, az isten szerelmére... - kezdte Franciska kérlelni... - Nem történt köztünk semmi...
- Hát nem is fog, azt garantálom! István mindent elmondott! Hogy vele is kikezdtél, hogy Palival is találkád van... hát mindenki kell neked, csak én nem? - üvöltötte őrzöngve, és előbb a testvére védelmére siető asszonyt, majd Palit is lelőtte.

Hát így ismétlődött meg hétszázötven év után a tragédia, melyet Dante is megénekelte. A rendőröket a férj maga hívta ki, azt mondta, vadász-

baleset, és mert a rendőrfőnök is az ivócimborája volt, hittek neki. Meg egyébként is: miért ne hittek volna egy, a fiatal feleségét mélyen gyászoló, 21. századi földbirtokosnak?

Lám Etelka: Üstökös

Csillogó üstökösként repültél hozzám,
utadat az esthajnalcsillag kísérte.
Titokzatos lényed és fehér aurád
vetélkedett tested szépségével.
Légies alakod a harmatos fűben
osont felém, ahol a Nap
fényes sugarával körbefonta
aranyszőke hajad.
Sötétkék szemedben égő tűz lobogott.
Szívembe belopakodtál örökre.
Együtt álmodoztunk, szerelmesen.
Lassan csendet intett a déli szél.
Első csókod megremegtette a narancsfák levelét,
s illatát elsodorta a halványzöld tenger felé.

Dél Tamás: Falanszter jelenet

Megvalósult, amit vártam,
mikor e társadalmat
idealizáltam:
- Egyenlőség.
- Inkább úgy fogalmaznék,
hogy megszüntetett
különbözőség.
- De hát minden ember egyedi!
- Amíg a társadalom engedi.

Itt hiába

kérdezed a gyermektől:

- Mi szeretnél lenni?

A mi dolgunk azt

meghatározni,

és azzá is tenni.

- Köznevelésben?

- És hol a család?

- Ha nincs érzelmi kötődés,
azzal megszűnik a másság.

- Innen száműzve lett akkor
a boldogság!

- De nincs háború!

- És hidegháború,
a forró érzelmek ellen?

- De nincsenek betegek sem!

- Szívak, botfűlű,
nincs ritmusérzéke...

Mind gyógyítható persze,

ha nem lenne

veszélyes erre

az egyéniségek nélküli

társadalmi rendre.

- Javíthatatlan idealista vagy.

- Meglehet.

De egy próbát megérne,

hogy Rodin szobrát

a köztérre

éjjel visszahelyezem.

S egy új nap reggelén

tudjátok meg,

hogy egykoron volt csók,

és volt szerelem.

Mukli Ágnes: Vajúdó csend

Márvánnyá fagyott a fájdalom csókja,
szerelmeket sebzett égető vágya,
vajúdó csendből túlvilági csend lett,
s az utolsó lobbanás éjszakája.
Lázás könnyek hulltak visszafogottan,
kételyek között dalok szálltak egyre,
érző szívekből dobbantak fel újra
ridegen, a csóktalan végtelenbe.
Ölelő karok simultak egymáshoz,
vihart kergettek keringve szüntelen,
kóbor estékben édesedtek egygé,
álmatlanul, de mégis elveszeten.

Már minden mozdulatlan,
hideg márvánnyá vált a hallgatás.

Dél Tamás: 1984-ben

- Le Nagy Testvérrel!
- Miért?
- Talán elegend lett
az 5 perc gyűlöletből?
- Vagy a kémnek nevelt
kölykökből?
- Attól, hogy egy képernyő előtt
éled az életed?
- Mit kérsz?
- Egy kis magánéletet?
Nincs indok, amiért
a kikapcsolását kérheted.

Hiszen fontos, hogy
Nagy Testvér szeme
mindig lásson.
Mintha számítaná!
holott élsz egy gyári számon.

- Te rendszerellenes!
Mit írtál a titkos naplódba?
Vonzalom,
érzelem,
titkos randevú,
szerelem...
Ezek újbeszél'ben
nem is léteznének.
- Mit mondjak hát, hogy
DUPLAPLUSZ?
Ez nem takarja azt,
amit érzek.
- Erre egyetlen szavunk van:
jószex.
- Tudom,
csakis gyermeknemzés céljából,
érzelemmentesen.
- Mondd, te láttad már
Rodin csókját?
- Hivatalból, egyszer.
- Gondolatbűn vagy nem,
én pedig átéltem.

Lektorálta: Kutasi Horváth Katalin

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
